

Ulla og den hårde verden

Jeg har en lille veninde på seks år, der hedder Ulla (eller noget andet, det kan jo være lige meget). Ulla siger alt, hvad de voksne ikke tør, og hun lærer mig meget om den alleryngste generation, jeg ellers ville være uvidende om. Hun er barn af en enlig mor, der går på arbejde, mens Ulla er i børnehave. Hun besøger mig i den time, der går fra børnehavens lukning, til hendes mor kommer fra arbejde.

Ulla er en yndig pige med store, brune øjne, blond hestehale og en skikkelse som en gazelle. Desuden læser hun aviser, ser TV og har på sin egen måde „fingeren på tidens puls“. Hun har absolut ingen respekt for min arbejdsro, men ved bare, at når jeg en sjælden gang afviser hende, kommer det af min skøre trang til at klapre på den spændende maskine, det er hende forbudt at røre, ligesom hun ikke må trække katten i halen.

Til gengæld har hun fuld ytringsfrihed, hvad der medfører en intens trang til at chokere mig. Jeg viser hende ikke, når det lykkes, for det ville forstyrre magtbalancen mellem os, som hele vort mærkværdige forhold hviler på.

I går havde jeg virkelig travlt, da hun kom. Jeg sagde, jeg havde gæster, og hendes søde hoved bøjede sig sønderknust som en blomst på sin stilk. „Der var ellers noget vigtigt“, sagde hun ned i måtten, og som meningen var, rørtes mit gamle hjerte, så jeg alligevel lod hende komme ind.

Velfornøjet satte hun sig i sofaen og dinglede med sine stankelben, mens hun nysgerrigt så sig omkring. „Jeg tænkte nok, det var løgn“, sagde hun uden spor forargelse, „du har o-hovedet ingen gæster. Må jeg få en sodavand?“ Hun fik den og sagde: „Skal du ikke sæl ha en øl?“ Det havde jeg ikke lyst til, hvorpå den lille „replicerede“: „folk siger ellers, at du drikker“.

Jeg forklarede det bedårende barn, at jeg kun drak en gang imellem, når jeg var til selskab. „Nå ja“, svarede hun venligt, „folk er osse fulde af løgn, det siger min mor“. Så spurgte jeg afledende, hvad det var for noget „vigtigt“, hun ville fortælle mig.

„Jo“, sagde hun imødekommende, „ham Per Hækkerup er for tyk“. Jeg: „Jamen, der sidder et godt hoved på ham“. Ulla (med blikket rettet mod katten, der belært af erfaringen havde gemt sig i stuens fjerneste krog): „Det er også for tykt“. Jeg (tålmodigt forklarende): „Jeg mener bare, han er en klog mand“. Ulla, fuld af foragt: „Puha, sådan en gik min mor engang til med sin gigt, det hjalp ikke en skid“.

Jeg: „Hvorfor kan du ikke lide Per Hækkerup?“ Ulla, tålmodigt forklarende: „Det' for han vil ha' os ind i Fællesmarkedet, ka' du ikke engang forstå det?“

Inden jeg når at svare, japper hun videre, klar over, at audiensen snart er forbi: „Det vigtige var ellers, at man godt kan få børn uden at bolle. Frøknen i børnehaven har fået en negerdreng, og hun har o-hovedet ikke bollet med nogen“. „Jo, hun har“, siger jeg, „ellers kan man ikke få børn“. Den lille ryster opgivende på hovedet, så hestehalen danser: „Det siger min mor osse“, siger hun, „men frøken Olsen lyver ikke, så hende stoler jeg på“.

Jeg opgiver at stille noget op mod frk. Olsens autoritet. „Glæder du dig til at komme i skole?“ spørger jeg idiotisk, for hvilket barn har nogen sinde gjort det? Et forkomment udtryk formørker et øjeblik det ellers så tapre lille ansigt: „Næ, de-ve-gu jeg ikke gør. Der får man bare tæv af de store i frikvartererne. Det har jeg sæl læst i avisen“.

Mens en fjern ømhed strejfer mig ved tanken om min egen yngste, der engang grædende udbrød: Mor, jeg kan godt lide at gå i skole, hvis bare det ikke var for frikvartererne, associerer min lille veninde videre: „Jeg forstår ikke, du vil skrive i sådan et møgblad, hvor der ikke engang er frække billeder“.

Jeg opgiver ævred og giver ungen lov til at klappe katten, før jeg sender hende ud i den hårde verden igen. Men hvis jeg var din mor, lille Ulla, ville jeg lægge dig i seng hver aften klokken syv og læse eventyr og synge vuggesange for dig, så du kunne sove trygt, når der blev åbnet for fjernsynet, som bringer angst og uro og forvirring ind i din lille verden.